

Arrest

nr. 102 445 van 6 mei 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, respectievelijk op 25 en 28 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten K. VAN BELLINGEN en H. BEERLANDT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 oktober 2011 en hebben zich op 6 oktober 2011 vluchteling verklaard.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 december 2012.

2.3. Op 21 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 december 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker N.V. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent geboren op 9 djadi 1363 (Afghaanse kalender, 30 december 1984) in de hoofdstad Kabul. In 1385 (2006) verhuisde u van de hoofdstad naar de stad Ghazni, wijk Shahmir Shaheb. In Ghazni hielp u uw broer bij het uitbaten van een textielwinkel. Op 1 dalwa 1389 (21 januari 2011) huwde u Monika Devi NARULA (o.v. 6.891.399). Op 7 mizan 1390 (29 september 2011) ontvluchtte u met uw echtgenote Afghanistan om na een reis van een week op 5 oktober 2011 in België aan te komen. U verklaarde zich vluchteling op 6 oktober 2011. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de houding van de moslims en meer bepaald de taliban ten opzichte van de Hindoes.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenote twee identiteitskaarten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote beschikken over een facebookaccount op jullie namen en met talrijke foto's van jullie erop die allerm inst stroken met het leven dat jullie zouden gehad hebben in Afghanistan. Waar jullie beweren dat jullie op 29 september 2011 voor het eerst Afghanistan verlieten, dat jullie in Ghazni geen toegang hadden tot het internet, dat uw vrouw slechts een beetje Engels verstaat en dat uw vrouw bijna nooit naar buiten ging, tonen de facebookaccounts van jullie een heel ander verhaal (CGVS Vijay p.2,3,5; CGVS Monika Devi p.2). Jullie waren beiden actief op facebook ruim voor jullie aankomst in België en jullie figureren in foto's die gepost werden voor jullie beweerde vertrek uit Afghanistan en die gezien de setting en de sfeer niet werden genomen in Afghanistan. Zo poseert uw echtgenote voor een kerstboom in een winkelcomplex, op een treinstation (een overigens onbekend gegeven in Afghanistan),.... Geconfronteerd met deze foto's geeft u als verklaring dat iemand de foto's trok en er iets in veranderde en ze vervolgens postte op het facebookaccount van die persoon. Ook uw echtgenote houdt het op vervalsingen. Ze erkent dat zijn voorkomt op de getoonde foto's, maar zowel de plaats van opname als de personen waarmee ze poseert, zijn haar onbekend, zo beweert ze. Uw vrouw zou nooit ergens heen gegaan zijn en dus ook niet op de plaatsen van de foto's. Het fotobewerkingsprogramma 'Photoshop' zou aan de basis van de foto's liggen, zo zegt ze. Voor het account zelf, dat onder andere een reis vermeldt naar een

Hindoe heiligdom in India, heeft ze geen verklaring. Ze houdt vol dat ze nooit een computer in handen heeft gehad (CGVS Vijay p.5,6; CGVS Monika Devi p.2-3). Dit is allerminst ernstig. Bovendien is niet alleen het feit dat vele gegevens en foto's van jullie op deze account zichtbaar zijn een ernstige aanwijzing voor de door jullie betwiste vaststelling dat het hier om jullie accounts gaat, ook het feit dat enkele dagen na het gehoor op het CGVS deze accounts plots van facebook zijn verdwenen, is hiervoor een belangrijke indicatie.

Dat u en uw echtgenote geconfronteerd worden met stukken die strijdig zijn met het beeld dat jullie opgehangen van jullie leven de jaren voor jullie komst naar België zonder dat jullie een aannemelijke verklaring kunnen geven, neemt elk geloof in jullie verklaarde verblijf in Afghanistan weg.

Ook de beoordeling van de asielaanvraag van uw broer NARULA Kishor (o.v. 5.947.892) wijst in dezelfde richting. In de twee asielaanvragen van NARULA Kishor die het Commissariaat-generaal behandelde kwam het Commissariaat steeds tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat hij de laatste decennia effectief in Afghanistan verbleef. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het Commissariaat-generaal in beroep. Daar u stelt dat u in Kabul met uw oudere broer Kishor samenwoonde, haalt deze vaststelling omtrent zijn verblijf in Afghanistan ook uw aanspraken op een verblijf in Kabul onderuit (CGVS Vijay p.2).

Tenslotte kan ook de informatie die u met betrekking tot uw reisweg weet te geven allerminst overtuigen. Zo kan u de trajecten van de vliegtuigen die u tot België brachten niet weergeven. U weet slechts te zeggen dat het eerste vliegtuig in Peshawar nam. Het vertrekpunt of de bestemming van het tweede vliegtuig is u geheel onbekend (CGVS Vijay p.4). Even bevreemdend is uw bewering dat jullie geen paspoort in handen hebben gehad op jullie reis naar België. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerminst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert. U verbaast verder met uw uitspraak dat u niet weet onder welke naam u de vliegtuigreizen maakte (CGVS Vijay p.4). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de route die u volgde tot België en over de wijze waarop u reisde, ondergraaft volledig het geloof in uw vertrekpunt en de reisdocumenten waarover u beschikt.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks

hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara is in uw afwezigheid aangevraagd, in functie van uw vertrek naar België. Daar u zelf niet aanwezig was bij de aanvraag kan het document niet getuigen van uw verblijf in Afghanistan (CGVS Vijay p.3). De taskara van uw echtgenote dateert van 1367 (1988) en kan gezien het stuk al meer dan twee decennia terug stamt niet haar aanspraken op een verblijf in Afghanistan tot 2011 ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster N.M.D. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent geboren op 6 agrab 1367 (Afghaanse kalender, 28 oktober 1988) in de hoofdstad Kabul. Op jonge leeftijd verhuisde u naar de stad Ghazni. Op 1 dalwa 1389 (21 januari 2011) huwde u Vijay NARULA (o.v. 6.927.258). Op 7 mizan 1389 (29 september 2010) ontvluchtte u met uw echtgenoot Afghanistan om na een reis van een week op 5 oktober 2011 in België aan te komen. U verklaarde zich vluchteling op 6 oktober 2011. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de houding van de moslims en meer bepaald de taliban ten opzichte van de Hindoes.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenoot twee identiteitskaarten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met de deze die uw echtgenoot Vijay NARULA (o.v. 6.927.258) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan uw Afghaanse herkomst en asielmotieven. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt:

'Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote beschikken over een facebookaccount op jullie namen en met talrijke foto's van jullie erop die allerminst stroken met het leven dat jullie zouden gehad hebben in Afghanistan. Waar jullie beweren dat jullie op 29 september 2011 voor het eerst Afghanistan verlieten, dat jullie in Ghazni geen toegang hadden tot het internet, dat uw vrouw slechts een beetje Engels verstaat en dat uw vrouw bijna nooit naar buiten ging, tonen de facebookaccounts van jullie een heel ander verhaal (CGVS Vijay p.2,3,5; CGVS Monika Devi p.2). Jullie waren beiden actief op facebook ruim voor jullie aankomst in België en jullie figureren in foto's die gepost werden voor jullie beweerde vertrek uit Afghanistan en die gezien de setting en de sfeer niet werden genomen in Afghanistan. Zo poseert uw echtgenote voor een kerstboom in een winkelcomplex, op een treinstation (een overigens onbekend gegeven in Afghanistan),.... Geconfronteerd met deze foto's geeft u als verklaring dat iemand de foto's trok en er iets in veranderde en ze vervolgens postte op het facebookaccount van die persoon. Ook uw echtgenote houdt het op vervalsingen. Ze erkent dat zijn voorkomt op de getoonde foto's, maar zowel de plaats van opname als de personen waarmee ze poseert, zijn haar onbekend, zo beweert ze. Uw vrouw zou nooit ergens heen gegaan zijn en dus ook niet op de plaatsen van de foto's. Het fotobewerkingsprogramma 'Photoshop' zou aan de basis van de foto's liggen, zo zegt ze. Voor het account zelf, dat onder andere een reis vermeldt naar een Hindoe heiligdom in India, heeft ze geen verklaring. Ze houdt vol dat ze nooit een computer in handen heeft gehad (CGVS Vijay p.5,6; CGVS Monika Devi p.2-3). Dit is allerminst ernstig. Bovendien is niet alleen het feit dat vele gegevens en foto's van jullie op deze account zichtbaar zijn een ernstige aanwijzing voor de door jullie betwiste vaststelling dat het hier om jullie accounts gaat, ook het feit dat enkele dagen na het gehoor op het CGVS deze accounts plots van facebook zijn verdwenen, is hiervoor een belangrijke indicatie.

Dat u en uw echtgenote geconfronteerd worden met stukken die strijdig zijn met het beeld dat jullie opgehangen van jullie leven de jaren voor jullie komst naar België zonder dat jullie een aannemelijke verklaring kunnen geven, neemt elk geloof in jullie verklaarde verblijf in Afghanistan weg. Ook de beoordeling van de asielaanvraag van uw broer NARULA Kishor (o.v. 5.947.892) wijst in dezelfde richting. In de twee asielaanvragen van NARULA Kishor die het Commissariaat-generaal behandelde kwam het Commissariaat steeds tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat hij de laatste decennia effectief in Afghanistan verbleef. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het Commissariaat-generaal in beroep. Daar u stelt dat u in Kabul met uw oudere broer Kishor samenwoonde, haalt deze vaststelling omtrent zijn verblijf in Afghanistan ook uw aanspraken op een verblijf in Kabul onderuit (CGVS Vijay p.2).

Tenslotte kan ook de informatie die u met betrekking tot uw reisweg weet te geven allerminst overtuigen. Zo kan u de trajecten van de vliegtuigen die u tot België brachten niet weergeven. U weet slechts te zeggen dat het eerste vliegtuig in Peshawar nam. Het vertrekpunt of de bestemming van het tweede vliegtuig is u geheel onbekend (CGVS Vijay p.4). Even bevreemdend is uw bewering dat jullie geen paspoort in handen hebben gehad op jullie reis naar België. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerminst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert. U verbaast verder met uw uitspraak dat u niet weet onder welke naam u de vliegtuigreizen maakte (CGVS Vijay

p.4). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de route die u volgde tot België en over de wijze waarop u reisde, ondergraaft volledig het geloof in uw vertrekpunt en de reisdocumenten waarover u beschikt.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan

niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara is in uw afwezigheid aangevraagd, in functie van uw vertrek naar België. Daar u zelf niet aanwezig was bij de aanvraag kan het document niet getuigen van uw verblijf in Afghanistan (CGVS Vijay p.3). De taskara van uw echtgenote dateert van 1367 (1988) en kan gezien het stuk al meer dan twee decennia terug stamt niet haar aanspraken op een verblijf in Afghanistan tot 2011 ondersteunen. '

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing van verzoekster de datum van vertrek verkeerd is weergegeven en dit berust op een materiële vergissing, gelet op de datum in de Afghaanse kalender en deze vermeld in de bestreden beslissing van verzoeker. Verzoekers zijn gehuwd op 21 januari 2011 en hebben hun beweerde land van herkomst verlaten op 29 september 2011.

3.1.1. Verzoekers laten in hun verzoekschrift van 25 januari 2013, ingediend door advocaat H. Beerlandt en gekend bij de Raad onder dossiernummer 119 116, het volgende gelden:

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht - onjuiste feitenvaststelling - onjuiste motivering -, voeren verzoekers aan dat noch de facebookaccounts, noch de daarop aanwezige foto's aantonen dat ze al lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig waren. Verzoekers poneren dat ze in 2010 wel degelijk een reis naar India gemaakt hebben en zoals de gemiddelde facebookgebruiker hebben ze foto's van hun reis, inclusief foto met kerstboom en treinstation, op hun facebookaccount geplaatst. Ze vervolgen dat ze tijdens hun verhoor gebombardeerd werden met vragen over deze facebookaccount waardoor zij in een angstreactie meenden het bestaan van dergelijke foto's te moeten ontkennen. Wat betreft hun reisweg, laten verzoekers gelden dat ze gewoon de smokkelaar gevolgd hebben op een reis waarin ze gebukt gingen onder psychische druk en enorme vermoeidheid.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat afgezien de verwijzing naar het facebookaccount en de asielaanvraag van de broer van verzoeker, de motivering van verweerster slechts bestaat uit algemeenheden die standaard in de beslissing van het Commissariaat-generaal terug te vinden zijn. Dergelijke motivering is volgens verzoekers niet voldoende daadkrachtig om te besluiten dat verzoekers geen gegronde individuele vrees hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ze laten gelden dat ze wel degelijk problemen hebben ondervonden met de moslimmeerderheid binnen hun land, gelet op hun geloofsovertuiging als Hindoe. De facebookfoto's waaruit blijkt dat ze een reis naar een Hindoe-heiligdom ondernamen, bevestigen deze geloofsovertuiging. Verzoekers herhalen dat ze behoorden tot een nog beperkt aantal Hindoes/Sikhs in Afghanistan. Gelet op het regime van de taliban namen al duizenden Hindoes de vlucht uit angst dat de taliban nog meer dood en vernieling zou zaaien in hun gezinnen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het rapport van de UNHCR van juli 2011 en tal van berichten en artikelen waaruit de ernst van de onderdrukking van de Afghaanse Hindoe-Sikh minderheid in Afghanistan blijkt.

3.1.2. Verzoekers laten in hun verzoekschrift van 28 januari 2013, ingediend door advocaat K. Van Bellingen en gekend bij de Raad onder dossiernummer 118 144, het volgende gelden:

In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht op een onafhankelijke en onpartijdige behandeling en artikel 3 EVRM, voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing enkel baseert op twee facebookaccounts waarbij de foto's van verzoekers konden worden teruggevonden. Na de confrontatie hiermee op het gehoor en de versie hieromtrent van verzoekers, werd het onderzoek van de verschillende asielmotieven niet meer verdergezet. Dit getuigt volgens verzoekers van een uiterst partijdige houding die een objectieve en onpartijdige behandeling van het asieldossier van verzoekers onmogelijk maakt. Ze vervolgen dat hun

argument dat de vervalste foto's werden gemaakt door R. en waarschijnlijk werden bewerkt om vervolgens op facebook te worden geplaatst, totaal niet werd onderzocht en onmiddellijk werd verworpen door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal baseert zich louter op de foto's die werden teruggevonden op facebook en dit getuigt luidens verzoekers van een ernstige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder wijzen ze erop dat er geen enkele reden is om de taskara van verzoeker niet in aanmerking te nemen, temeer er geen enkel onderzoek werd verricht naar de waarachtigheid ervan. Verzoekers laten gelden dat ze geen enkele kans kregen om hun relaas voldoende in detail uiteen te zetten en wijzen op de moeilijke situatie voor hen als Hindoes in Afghanistan. Vervolgens halen ze het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan en menen zij dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend gezien ze een coherent asielrelaas verteld hebben. Tot slot benadrukken verzoekers, onder verwijzing naar UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* en vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, dat een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming niet kan gebaseerd zijn op vermoedens.

3.2. Blijkens de bestreden beslissingen is de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) aan hun verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht gelet op het feit dat verzoekers elk beschikken over een facebookaccount op hun namen en met talrijke foto's van hen erop die allermist stroken met het leven dat ze zouden hebben gehad in Afghanistan, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde met zijn broer K.N. in Kabul te hebben samengewoond terwijl in het kader van de asielaanvraag van diens broer K.N. er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf aldaar, en gelet op het feit dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun reisweg, (ii) aan hun asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met hun voorgehouden verblijf in Afghanistan, bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond wordt, en (iii) de loutere vaststelling dat ze eventueel over de Afgaanse nationaliteit beschikken en een hindoe / sikh zijn niet volstaat om hen de status van vluchteling toe te kennen.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel in het verzoekschrift van 25 januari 2013 kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 december 2012 (CG nr. 1122685), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.5.2.1. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt geboren te zijn in Kabul en daar te hebben gewoond samen met zijn familie tot 1385, waaronder zijn broer die reeds eerder een asielaanvraag indiende in België, waarna hij verhuisde naar Gazni. Verzoekster is eveneens geboren in Kabul maar zou reeds op jonge leeftijd naar Gazni zijn verhuisd. Zij verklaarden uitdrukkelijk nooit Afghanistan te hebben verlaten tot hun vertrek uit Afghanistan op 7 mizan 1390 (29 september 2011). Verzoeker was tewerkgesteld in een winkel van de familie en verzoekster, die beweert analfabeet te zijn, ging bijna nooit buiten. Verzoeker spreekt een beetje Dari, wat voor verzoekster niet het geval is.

De Raad hecht echter geen geloof aan voorgaande verklaringen waar verzoekers beweren geboren en getogen te zijn in Afghanistan. Uit de bestreden beslissingen en uit gegevens vervat in het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers over een facebookaccount op hun naam beschikken met talrijke foto's van hen die allerminst stroken met het leven dat ze zouden hebben gehad in Afghanistan en de bewering dat zij Afghanistan nooit hebben verlaten voor hun vlucht naar België.

Zo waren verzoekers beiden actief op facebook ruim voor hun aankomst in België en figureren ze in foto's die gepost werden voor hun beweerde vertrek uit Afghanistan die gezien de setting en de sfeer niet werden genomen in Afghanistan. Zo poseert verzoekster voor een kerstboom in een winkelcomplex en op een treinstation, een overigens onbekend gegeven in Afghanistan, en vermeldt hun account onder andere een reis naar Vaishno Devi, een Hindoe heiligdom in India.

De Raad stelt vast dat verzoekers tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen afleggen met betrekking tot deze pertinente vaststellingen en dat zij in deze incoherenties en leugens volharden in hun verzoekschriften. Waar verzoekers tijdens hun gehoor en in hun verzoekschrift van 28 januari 2013 pretenderen dat R. de foto's heeft gemaakt en vervalst en deze vervolgens zonder hun medeweten op een facebookaccount geplaatst heeft (gehoorverslag verzoeker, p. 6; gehoorverslag verzoekster, p. 2 – 3; verzoekschrift, p. 5), geven verzoekers in hun verzoekschrift van 25 januari 2013 (p. 3) aan dat ze in 2010 wel degelijk een reis naar India gemaakt hebben en ze zoals iedere gemiddelde facebookgebruiker de foto's van hun reis, inclusief foto met kerstboom en treinstation, op hun facebookaccount geplaatst hebben. Dergelijke bedrieglijke verklaringen zijn echter niet ernstig te noemen. Het is bovendien niet in het minst geloofwaardig dat een derde, namelijk R., op hun naam een facebookaccount zou onderhouden met hun vervalste foto's en persoonlijke berichten over verzoekers, temeer hun facebookaccounts veel activiteit vertonen en deze accounts enkele dagen na hun gehoor plots van facebook zijn verdwenen.

Zo de huidige verklaring in een van de verzoekschriften als zouden verzoekers een reis naar India gemaakt hebben en ze zoals iedere gemiddelde facebookgebruiker de foto's van hun reis op hun facebookaccount geplaatst hebben, aangenomen zou kunnen worden, dient te worden vastgesteld dat deze post-factum verklaring niet overeenstemt met hun beweringen tijdens het gehoor en het voorgehouden profiel van analfabete van verzoekster. Zo hebben verzoekers verklaard nooit eerder Afghanistan te hebben verlaten dan op 29 september 2011 (gehoorverslag verzoeker, p. 2; gehoorverslag verzoekster, p. 2), beweerde verzoeker dat ze in Gazni geen toegang hadden tot het internet (gehoorverslag, p. 3), ontkenden verzoekers ooit een facebookaccount te hebben gehad (gehoorverslag verzoeker, p. 5; gehoorverslag verzoekster, p. 2), hielden verzoekers vol dat het om vervalste foto's ging (gehoorverslag verzoeker, p. 6; gehoorverslag verzoekster, p. 3), en beweerde verzoekster zelfs nooit een computer te hebben gezien (gehoorverslag verzoekster, p. 3). Een "angstreactie" biedt geen verschoning voor dergelijke leugenachtige verklaringen.

3.5.2.2. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot hun reisweg. Hun verweer dat ze gewoon de smokkelaar hebben gevolgd en gebukt gingen onder psychische druk en enorme vermoeidheid, neemt de Raad niet aan. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij hun ongewone en bijzondere reis naar Europa afdoende kan toelichten en minstens weet moet hebben van de route die ze volgden tot België en onder welke naam ze de vliegtuigreizen maakten. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over hun reisweg, ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid.

3.5.2.3. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde met (onder andere) zijn broer K.N. in Kabul te hebben samengewoond. Echter uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit het arrest van de Raad (RvV 26.885 van 30 april 2009) in hoofde van K.N., toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan zijn bewering geboren en getogen te zijn in Kabul/Afghanistan geen enkel geloof kon worden gehecht in acht genomen zijn gebrek aan kennis over zijn beweerde stad en land van herkomst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon derhalve correct tot het besluit komen dat *"Daar u stelt dat u in Kabul met uw oudere broer K. samenwoonde, haalt deze vaststelling omtrent zijn verblijf in Afghanistan ook uw aanspraken op een verblijf in Kabul onderuit (CGVS Vijay p.2)."* Dit motief wordt door verzoekers niet betwist en blijft dan ook onverminderd overeind.

3.5.2.4. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoekers niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Afghanistan. Gelet op deze vaststelling maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij door de taliban gevisieerd werd.

3.5.3. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties bijgevolg het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven. Verzoekers geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van bij het begin de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). De Raad verwijst in dit verband nog naar de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) *"mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient"*, waarbij onder *"elementen"* wordt verstaan *"de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)"*. Ook het door verzoekers aangehaalde arrest *Singh et autres c. Belgique* staat hen niet toe hun ware verblijfplaatsen doelbewust te verhullen en het onderzoek hiernaar enkel en alleen over te laten aan de Belgische asielinstanties.

3.5.4. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoekers zelf. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals hoger vastgesteld, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen ze hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die ze mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die ze mogelijk zouden lopen.

3.5.5. Wat betreft de taskara van verzoeker, stelt de Raad vast dat gezien verzoeker zelf niet aanwezig was bij de aanvraag van zijn taskara dit document geen bewijs kan zijn van zijn afkomst uit of verblijf in Afghanistan. De taskara van verzoekster dateert van 1988, dergelijk document kan evenmin als bewijs dienen voor verzoeksters verblijf in Afghanistan tot 2011.

3.5.6. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie van de Hindou - Sikh minderheid in Afghanistan aan de hand van het rapport van de UNHCR van juli 2011 en tal van berichten en artikelen, is niet dienstig aangezien verzoekers geen duidelijkheid verschaffen over hun afkomst uit en verblijf in Afghanistan en hun nood aan bescherming. Doordat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhinderen ze de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan internationale bescherming.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekers tonen een schending van artikel 3 EVRM niet aan vermits zij niet aannemelijk kunnen maken dat zij afkomstig zijn uit Afghanistan.

3.5.7. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om de waarheid te vertellen, hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. In de mate verzoekers van oordeel zijn dat de "vervalste" foto's die door R. werden gemaakt en bewerkt totaal niet werden onderzocht en dit een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat verzoekers thans in het ander verzoekschrift zelf aangeven dat de foto's niet vervalst zijn en zij de waarheid niet hebben verteld. Daarenboven getuigt het van zorgvuldigheid dat de interviewer bij de vaststelling dat totaal geen geloof kan worden gehecht aan de

beweringen van de asielzoeker deze laatste aanmaant om de waarheid te vertellen en hem zelfs de tijd gunt om een en ander te bespreken met zijn advocaat, zoals in casu is gebeurd. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers op het einde van het gehoor nog de gelegenheid kregen om toevoegingen te doen zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat zij geen enkele kans kregen om hun relaas in detail uiteen te zetten.

3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Ze tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 118 144 / IV en RvV 119 116 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS